

Китоби Дониёл — Рақами яксаду навадум

Авҷи нубувватӣ: Ошкор сохтани Ҷанги Паниум ва муқаддима ба Қонуни якшанбе

Jeff Pippenger

2024-04-20

Мақолаи охири ҷи порчае анҷом ёфт, ки он ҷумлаи зеринро дар бар мегирифт: «Ҷуноҳқорӣ қариб ба ҳадди ниҳони худ расидааст. Сардарғумӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ даҳшати бузурге бар сари инсонҳо хоҳад омад. Интиҳо бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд худро барои он ҷи ба зудӣ ҳамчун сурпризи азим бар ҷаҳон фуру хоҳад рехт, омода созем». «Ҷуноҳқорӣ» ба ҳадди ниҳони худ мерасад, вақте ки косаи замони озмоиш пур мешавад, ва ин ҳадд барои Иёлоти Муттаҳида дар қонуни якшанбе фаро мерасад.

«Лекин Масеҳ эълон намуд, ки то замоне ки осмон ва замин аз байн нараванд, ҳатто як ҳарф ё як нуқта аз шариат аз қувват намеафтад. Худи қоре ки Ё барои анҷом додани он омада буд, ин буд, ки шариатро баланд бардорад ва ба ҷаҳонҳои офаридашуда ва ба осмон нишон диҳад, ки Худо одил аст ва шариати Ё ниёз ба тағйир надорад. Вале инак, дасти рости Шайтон омода аст, то он қореро идома диҳад, ки Шайтон дар осмон оғоз карда буд, яъне қўшиши ислоҳ қардани шариати Худо. Ва ҷаҳони масеҳӣ қўшишҳои ӯро бо қабул қардани ин фарзанди папагӣ — муассисаи якшанбе — тасдиқ намудааст. Онро парвариш додаанд ва парвариш доданро идома хоҳанд дод, то даме ки протестантизм дасти ширкати бародаронаро ба қудрати Рум дароз кунад. Он гоҳ қонуне бар зидди шанбеи офариниши Худо хоҳад буд, ва он гоҳ аст, ки Худо “дар замин қори ачибе хоҳад қард”. Ё муддати дароз бо қачравии инсоният сабр қардааст; Ё қўшидааст, ки онҳоро ба сӯи Худ қалб намояд. Аммо вақт хоҳад расид, ки онҳо паймонаи ғуноҳи худро пур хоҳанд қард; ва он гоҳ аст, ки Худо амал хоҳад қард. Ин вақт қариб фаро расидааст. Худо бо халқҳо ҳисобе нигоҳ медорад: рақамҳо дар қитобҳои осмон бар зидди онҳо меафзоянд; ва вақте ки ба сурати қонун дарояд, ки вайрон қардани рӯзи аввали ҳафта бояд бо қазо рӯ ба рӯ қардад, он гоҳ косаи онҳо пур хоҳад шуд». Review and Herald, March 9, 1886.

Ҷангоми қонуни якшанбе Иёлоти Муттаҳида қоми худро то лабрес пур хоҳад қард, ва пас аз муртадии миллӣ қаробии миллӣ хоҳад омад. Параграф, ки мо баррасӣ мекунем, меғӯяд: «таҷовуз қариб ба ҳадди ниҳони худ расидааст» ва «ба зудӣ даҳшати бузурге бар сари одамон хоҳад омад». Ҷангоми қонуни якшанбе, ки «соати зилзилаи бузург» дар боби ёздаҳуми Ваҳй аст, «даҳяки шаҳр фуру рехт», ва «инак, войи сеюм ба зудӣ меояд», ва «қариштаи ҳафтум қарнай навохт». Войи сеюм ҳамон қарнай ҳафтум аст, ва он ҷангоми қонуни якшанбе омада, «даҳшати бузург» меоварад. Дар он лаҳза «интиҳо бисёр наздик аст», ва он ҳамчун «ғайриинтизории фарогир» меояд. Ҷангоми қонуни якшанбе қоми замони имтиёзи озмоиш низ барои папагӣ пур мешавад, зеро он гоҳ овози дуҷоми Ваҳӣ ҳаҷдаҳум эълон мекунад: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки шарикӣ ғуноҳҳои вай нақардед ва аз балоҳои вай насибе наёбед. Зеро ғуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва

Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавре подош диҳед, ки вай ба шумо подош дод, ва мувофиқи аъмолаш ба вай дубора дучанд диҳед: дар ҳамон ҷоме ки вай пур кардааст, барои вай дучанд пур кунед.»

Ин таърих аз қонуни рӯзи якшанбе оғоз меёбад ва як давраи рамзии замонро нишон медиҳад, вақте ки папагӣ «бо ҳашми азим берун хоҳад омад, то бисёронро нобуд созад ва тамоман несту нобуд кунад», зеро «дар рӯзҳои охир шаҳидони бисёр хоҳанд буд». Он чи папагиро ба ҳашм меоварад, «хабарҳо аз шарқ ва аз шимол» аст, ки «ӯро ба изтироб меоварад», аммо «ӯ ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ба ӯ мадад нахоҳад кард». Аз қонуни рӯзи якшанбе то поёни папагӣ, марҳалаи аввали довари иҷрошавандаи Худо оғоз меёбад. Пас аз он марҳалаи дувум меояд, ки ҳафт балои охирин аст, ва дар ниҳоят нобудии абадии шарирон дар поёни ҳазорсолаи ҳазорсола. Таърихи довари иҷрошавандаи Худо дар заминаи ҷанг ҷой дода шудааст.

«Мо бар остонаи рӯйдодҳои бузург ва ҷиддӣ қарор дорем. Пешгӯиҳо ба амал меоянд. Таърихи аҷибу пурҳодиса дар китобҳои осмон сабт мегардад. Ҳама чиз дар ҷаҳони мо дар изтироб аст. Ҷангҳо ҳастанд, ва овозаҳои ҷангҳо. Миллатҳо ба ғазаб омадаанд, ва вақти мурдагон фаро расидааст, то ки онҳо доварӣ карда шаванд. Рӯйдодҳо тағйир меёбанд, то рӯзи Худоро, ки бисёр шитоб дорад, ба вучуд оваранд. Гӯё танҳо як лаҳзаи вақт ҳанӯз боқӣ мондааст. Аммо, дар ҳоле ки аллакай миллат бар зидди миллат ва подшоҳӣ бар зидди подшоҳӣ бармехезад, ҳоло ҳанӯз бархӯрди умумӣ нест. Ҳанӯз ҷор бод нигоҳ дошта мешаванд, то даме ки бандагони Худо бар пешониҳои худ муҳр карда шаванд. Он гоҳ қудратҳои замин нерӯҳои худро барои ҷанги охири бузург сафарбар хоҳанд кард». Christian Service, 50, 51.

Худо яксаду чилу чор ҳазорро муҳр мениҳад ва баъд галаи дигари Худо аз Бобил даъват мекунад, ва он галаи дигар низ муҳри Худоро қабул мекунад, гарчанде ки онҳо дар муқобили яксаду чилу чор ҳазор ҳамчун «анбӯҳи бузург» тасвир шудаанд. Нуктаи асосие, ки бояд дар иқтибоси пешин дида шавад, ин аст, ки «ҷор бод нигоҳ дошта мешаванд, то даме ки бандагони Худо бар пешониҳои худ муҳр ёбанд». Ҳангоми қонуни якшанбе яксаду чилу чор ҳазор муҳр ёфтаанд, «ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд», аммо танҳо баъд аз он ки охирин кас аз галаи дигари Худо муҳрро қабул кунад, ҷор бод ба таври комил раҳо карда мешаванд.

«Акнун халқҳо ба ғазаб меоянд, аммо вақте ки Саркоҳини мо кори Худо дар Қудс ба анҷом расонад, Ӯ бармехезад, либосҳои интиқомро ба бар мекунад, ва он гоҳ ҳафт балои охирин рехта хоҳанд шуд. Ман дидам, ки ҷор фаришта ҷор бодро нигоҳ хоҳанд дошт, то даме ки кори Исо дар Қудс ба анҷом расад, ва баъд аз он ҳафт балои охирин фаро хоҳанд омад». Review and Herald, August 1, 1849.

«Воқеаҳои бузург ва ботантана», ки мо «бар остонаи онҳо истодаем», ҳамчун «ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо» муаррифӣ шудаанд. Ин тавре муаррифӣ шудааст, ки ҳангоми он «ҳама чиз дар ҷаҳони мо дар изтироб аст», вақте ки халқҳо «аллакай бар зидди халқ қиём мекунанд». Паниум он «таърихи аҷиб ва пурҳодиса»-ро дар ояти понздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл ифода мекунад, ки ба ояти шонздаҳум мерасонад ва онро ворид месозад, ки он қонуни

якшанбе аст, чое ки «даргирии умумӣ» ба амал меояд, ки барои он «ҳамаи қудратҳои замин» нерӯҳои худро барои ҷанги охирини бузург сафарбар мекунанд. Он «ҷанги охирини бузург» Ҷанги сеюми ҷаҳон аст ва бо Ҷанги Аксиум дар соли 31 то милод ифода шудааст.

Оятҳои якум ва дуум, ва оятҳои даҳум то понздаҳум таърихи пинҳони ояти чихилуми Дониёл ёздаҳро ифода менамоянд. Ояти чихил таърихи Иёлоти Муттаҳида ва адвентизмро аз соли 1798 то 1989 муайян мекунад. Сипас он то ба анҷоми Иёлоти Муттаҳида ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ва қай карда бароварда шудани калисои Лоодикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум дар ояти чихилу як, ки ҳамон қонуни якшанбе мебошад ва ҳамчунин ояти шонздаҳ аст, хомӯш менамояд. Оятҳои якум ва дуум вақти охирро дар соли 1989, ва президентҳои Иёлоти Муттаҳидаро аз он нуқта то президентии шашуми сарватманд, ки ҷаҳониёнгароёни шайтониро ба ҳаракат меоварад, муайян мекунанд. Ояти дуум таърихро то интиҳоб шудани Доналд Трамп дар соли 2016 мерасонад, ва баъд ояти сеюм таърихи даҳ подшоҳро, ки тавассути Искандари Макдунӣ ифода ёфтаанд, дар бар мегирад; ӯ подшоҳии ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас аст, ва онҳо дар бӯҳрони наздикшавандаи қонуни якшанбе подшоҳии худро ба папагӣ медиҳанд.

Ояти даҳум бо муайян сохтани соли 1989 ҳамчун замони охир анҷом меёбад, ва оятҳои ёздаҳуму дувоздаҳум ҷанги Украинаро баён мекунанд ва муайян месозанд, ки Путин ва Русия дар он ҷанг пирӯз хоҳанд шуд, аммо аз пирӯзии худ баҳра нахоҳанд бурд. Ҷанги Украина дар соли 2014, як сол пеш аз оғоз ёфтани нахустин маъракаи интиҳоботи Трамп, оғоз гардид. Ин оятҳо ба эҳёи (сиёсӣ)-и Доналд Трамп роҳ мекушоянд, ҳангоме ки ӯ саввуми маъракаи худро барои президенти ҳаштум шудан, ки аз он ҳафт аст, оғоз менамояд. Ояти сёздаҳум муборизаҳои сиёсии Трампро, ки пеш аз пирӯзии ӯ дар Паниум дар ояти понздаҳум меоянд, муайян мекунад; ва ояти чордаҳум таърихеро баррасӣ мекунад, ки дар ҷараёни Ҷанги Паниум то пирӯзии ӯ дар ояти понздаҳум руҳ медиҳад, яъне ҳамон таърихеро, ки дар он марди гуноҳ ошкоро ба таърихи сиёсӣ даҳлат карданро оғоз менамояд. Вақте ки папагон ба таърихи нубувватӣ даҳлат мекунад, фоҳишаи Сур ба суруд сар мекунад ва рӯё устувор мегардад.

Ғалаба дар Паниум дар соли 200 то м. бо аломати роҳии «шӯриш»-и Маккабиён дар Модеин (ба маънои эътироз) дар соли 167 то м. пайгирӣ шуд. Дар соли 164 то м. Маккабиён Маъбадро аз нав тақдир карданд, ва Антиох Эпифан вафот кард, ки ин нуқтаи гардишро дар муборизаи Маккабиён бар зидди таъсири динии юнонӣ нишонгузорӣ намуд. Дар давраи аз соли 161 то м. то соли 158 то м. кори ба аҳд даромадан оғоз ёфта, ба анҷом расонида шуд. Аломатҳои роҳии нубувватӣ дар сулолаи Ҳасмонӣ дар доираи таърихи оятҳои понздаҳ то бисту се тақрир мешаванд.

Паймони бо Рум дар ояти бисту сеюм ишораи мустақим аст, аммо дар ояти понздаҳум ҷаҳор аломати роҳи Маккабиён — 167 то м., 164 то м., 161 то м. ва 158 то м. — танҳо ҳангоме дида мешаванд, ки таърихи «паймон» ба ин оят татбиқ карда шавад. Вақте ки Помпей дар ояти шонздаҳум Ерусалимро фатҳ кард, ӯ бо ҷанги шаҳрвандие рӯ ба рӯ шуд, ки дар дохили шаҳр ҷараён дошт, ва ҳар ду гурӯҳи мухолиф шоҳаҳои ҷудошудаи сулолаи Ҳасмонӣ буданд. Аз ин рӯ, Маккабиён инчунин дар таърихи ояти шонздаҳум низ ҳузур доранд.

Ояти бистум таваллуди Масеҳро муайян мекунад, ва оятҳои бисту якум ва бисту дувум таърихи марги Масеҳро муайян менамоянд; бинобар ин, он таърих хати сулолаи Ҳасмонӣро, ки бо фарисӣ ифода шудааст, дар бар мегирад. Оятҳои понздаҳум то бисту сеюм сарзамини воқеии ҷалолманд ва халқи муртадшудаи яҳудии Худоро муайян мекунанд, ки худро ҳомии ҳақиқи Ӯ меномиданд, вале онҳо аз протестантизми муртад бештар намояндагони Худо набуданд.

Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки «бисёре аз таърихе ки дар иҷрошавии» «боби ёздаҳуми Дониёл» ба вуқӯ пайвастааст, «такрор хоҳад шуд». Хати нубуввате ки аз ҷониби Сулолаи Ҳасмонӣ намояндагӣ мешавад, хати нубувватеро намояндагӣ мекунад, ки шохи муртади протестантизми тасвир менамояд, ва он аз саввумини маъракаи интихоботи президентӣ оғоз меёбад, ки аз ҷониби шашумин президенти сарватмандтарин гирифта мешавад. Трамп се бор ба мақоми президентӣ номзад мешавад; бори аввал ва бори охир, ки ӯ номзад мешавад, пирӯз мегардад, аммо бори дуюм исёне, ки бо рақами сиздаҳ намояндагӣ мешавад, интихоботи дуздидашудаи соли 2020-ро муайян месозад. Пас аз он ҷаҳон ба ду синф ҷудо мешавад: як синф метавонад соли 2020-ро бубинад, ва синфи дигар кӯр аст. Ин рамзи озмоиши бузургест, ки пеш аз поёни муҳлати файз барои Адвентистон, дар ташаккули сурати ҳайвон, воқеъ мегардад.

«Ҳанӯз аз ҳоло омодагиро пеш мебаранд, ва ҳаракатҳое дар ҷараёнанд, ки дар натиҷа ба сохтани сурати ҳайвон хоҳанд анҷомид. Дар таърихи замин воқеаҳое ба амал хоҳанд омад, ки пешгӯиҳои нубувватро барои ин рӯзҳои охир ба иҷро хоҳанд расонд». Review and Herald, April 23, 1889.

«Омодагиро»-и пешраванда, «ҳаракатҳо»-е, ки ҳоло «дар ҷараёнанд», ва «ҳодисаҳо»-е, ки «ба сохтани сурати ҳайвон натиҷа хоҳанд дод», ва «пешгӯиҳои нубувватро барои ин рӯзҳои охир ба иҷро хоҳанд расонд», аломатҳои роҳнамоии Сулолаи Ҳасмонӣ аз оятҳои понздаҳум то бисту сеюми боби ёздаҳуми китоби Дониёлро дар бар мегиранд. Сулолаи муртади Ҳасмонӣ, ки протестантизми муртадро намояндагӣ мекунад, дар шаҳодати Доналд Трамп, шашумин ва ҳаштумин президенти ҷумҳуриҳо, ки MAGA-изми худро бар зидди woke-изми тартиботи нави ҷаҳонӣ ба шӯр меорад ва ба кор мебарад, бофта шудааст.

Шаҳодати Трамп дар ояти дуюми Дониёл ёздаҳум то соли 2020 мерасад ва он маъракаи интихоботи ӯ ва давраи аввали раёсати ӯро дар бар мегирад; сипас оятҳои сиздаҳум то понздаҳум маъракаи сеюм ва охири ӯ, пирӯзии ӯ ва давраи охири раёсати ӯро муайян мекунанд. Дар миёни ин ду давра, боби ёздаҳуми Ваҳй муайян месозад, ки шохи ҷумҳуриҳо кушта шуд ва сеюм рӯз дар кӯча мурда хобид. Он хатти таърихи Трамп оғози ва анҷоми раёсатҳои ӯро дар боби ёздаҳуми Дониёл ба ҳам мепайвандад. Бинобар ин, шаҳодати Доналд Трамп ҳам дар китоби Дониёл ва ҳам дар китоби Ваҳй ҷойгир аст, ва он дар ҳар ду китоб дар боби ёздаҳум ҷойгир аст.

Се хатти қисман, хангоме ки ба ҳам оварда мешаванд, таърихи комили Трампро ҳамчун президенти шашум ва ҳаштум муайян месозанд, ва онҳо бар асоси имзои «Ҳақиқат» сохта шудаанд. Онҳо аз китобҳои Дониёл ва Ваҳй бармеоянд ва хатти таърихеро ба вучуд

меоранд, ки бо он «қисмати китоби Дониёл, ки ба айёми охирон тааллуқ дорад» мувофиқат мекунад.

Он қисми китоби Дониёл ҳамон аст, ки онро Шери қабилаи Яхудо андаке пеш аз анҷоми мӯҳлати имтиёз мекушояд, ва аз ин рӯ ҷузъе аз паёми муҳргузории яксаду чилу чор ҳазор мебошад. Аммо барои дидани аломатҳои роҳнамои нубувватӣ дар бораи кушта шудани ду шохид дар соли 2020, бинои рӯҳонии комили бист-бист лозим аст.

Ояти понздаҳуми Дониёл ёздаҳ ҷанги Паниум ва ҳатти сулолаи Ҳасмӯниёнро ифода мекунад, ки бо ҷанги воқеӣ ба иҷро расид; бинобар ин, он намунаи набавии ҷанги рӯҳониро миёни дини протестантизми муртад ва дини асри нави ҷаҳонӣ рамзӣ мекунад. Ҷанги Паниум, ки дар соли 200 то милод рӯй дод, ҷанги шохи ҷумҳурихоҳро ифода мекунад, ва муборизае, ки бо шӯриши Маккабиён ифода шудааст, ҷанги шохи протестантизми муртадро ифода менамояд. Гарҷанде ки шӯриши Маккабиён дар соли 167 то милод ба амал омад, он аз ҷиҳати набавӣ бо ҷанги шохи ҷумҳурихоҳ дар соли 200 то милод мутобиқат мекунад, зеро аз нигоҳи набавӣ шохҳо таърихҳои якдигарро ба таври мувозӣ пайгирӣ мекунанд.

Ояти понздаҳум таърихи нубувватиро ифода мекунад, ки бевосита пеш аз қонуни наздикомадаи якшанбе қарор дошта, ба он мебарад. Бинобар ин, он айнан ҳамон нуктаро дар замони муҳргузории садӯ чилу чор ҳазор ифода мекунад, ки дар он қудрате, ки дар дохили паёми муҳргузорӣ аст, муҳрро абадан бар қавми рӯзҳои охири Худо нақш мебандад.

Маҳз Шери сибти Яхудо он ҳақиқатро мекушояд, ва он ҳақиқат Ваҳйи Исои Масеҳ аст. Он садӯ чилу ҷаҳор ҳазор қасонанд, ки «ба ҳар ҷо, ки Барра равад, аз пайи Ё мераванд», ва ҳангоме ки Ё ояти понздаҳумро мекушояд, Шери сибти Яхудо қавми рӯзҳои охири Худро ба Паниум раҳнамун шудааст. Исо ҳуди ҳамин нуктаро дар ҷараёни муҳр задан нишон дод, вақте ки Ё пеш аз салиб шогирдони Худро ба Паниум бурд.

Ҷанги Панийум махсусан аз ҷониби Масеҳ мавриди сухан қарор дода шудааст, ҳангоме ки Ё дар Панийум бо шогирдонаш истода буд ва дар он ҷо ба онҳо таълим дод, ки қалисои Ё бар эътирофи Петрус бино хоҳад шуд, ва ки «дарвозаҳои дӯзах» бар он ғолиб нахоҳанд омад. Исо ҷангеро муайян кард, ки дар Ҷанги Панийум муаррифӣ шудааст. Ҷанги Панийум ояти понздаҳум аст, ва ояти шонздаҳум Ҷанги Актийум мебошад. Масеҳ дар Панийум истод, андаке пеш аз он ки амали марги Ё ба вуқӯъ пайвандад.

Аз Панюм то қонуни якшанбе, ин таърихи муборизаи сиёсӣ ва динии ду шохи ҳайвони заминӣ, яъне протестантизм ва ҷумҳурихоҳист. Ҳар дуи онҳо дар соли 2020 аз ҷониби ҳайвони беҳудо, ки аз вартаи беинтиҳо бармеояд, мавриди ҳамла қарор гирифтанд, ва ҷанги ду шох бар зидди ҳудоёни сиёсӣ ва динии ҷаҳонигарой дар доираи таърихи оятҳои ёздаҳ то шонздаҳ тасвир ёфтааст.

Аз ҷанги Украина, ки дар соли 2014 оғоз ёфт, то нахустин маъракаи президентии Доналд Трамп, ки дар соли 2015 оғоз гардид, то марги ду шох дар соли 2020, то эҳёи соли 2023, то маъракаи сеюми Трамп, ки 15 ноябри соли 2022 оғоз ёфт, таърих ба оятҳои сиздах то понздаҳ мерасонад. Дар он оятҳо таърихе, ки тавассути Қаломи нубувватии Худо ошкор

шудааст, ҳақиқатҳои нубуввати роифода мекунад, ки яксаду чилу чор ҳазорро мӯҳр мекунад.

Он ҳақиқатҳо дар сафари Масеҳ ба Қайсарияи Филиппӣ дар Матто, бобҳои шонздаҳ ва ҳабдаҳ, ба тасвир кашида шудаанд. Дар он оятҳо, одами гуноҳ ба таърихи набуввати бозмегардад ва сурудҳои ғоҳишани Сурро месарояд, ва бо ин кор рӯёро барқарор месозад, ва ба ин васила он оятҳоро дар чорҷӯби Нидои Нимашаб қарор медиҳад, зеро ҳар чӣ ки рӯё нест, мардум ҳалок мешаванд.

Ҳар чӣ ки рӯё нест, қавм ҳалок мегардад; вале касе ки шариатро нигоҳ медорад, хушо ба ҳоли ӯ. Масалҳо 29:18.

Онҳое ки чашм доранд, вале намехоҳанд бубинанд, ва гӯш доранд, вале аз шунидан сарпечӣ мекунанд, ҳамон бокирағони аблаҳи Лоодикия мебошанд, ки «равған»-ро надоранд. «Равған» афзоиши донишест, ки ҳангоме ба вучуд меояд, ки Ваҳйи Исои Масеҳ андаке пеш аз баста шудани муҳлати файз кушода мегардад; ва мувофиқи Ҳушаъ, қавми Худо, ки донишро рад мекунанд ва онро қабул намекунанд, бояд нобуд карда шаванд.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок мешавад; азбаски ту донишро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набодӣ; чунки ту шариати Худои ҳудро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Ҳушаъ 4:6.

Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ту дар миёни хонаи осӣ сокин ҳастӣ, ки чашмон доранд, то бубинанд, вале намебинанд; гӯшҳо доранд, то бишнаванд, вале намешунаванд; зеро онҳо хонаи осӣ ҳастанд». Ҳизқиёл 12:1, 2.

Ва Ӯ гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Ба ростӣ бишнавед, аммо нафаҳмед; ва ба ростӣ бубинед, аммо дарк накунад.” Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онро гарон кун, ва чашмонашонро бепӯшон; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва рӯҳи намоёнд, ва шифо ёбанд». Ишаъё 6:9, 10.

Ва шогирдон омада, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро бо онҳо ба масалҳо сухан мегӯӣ?» Ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Зеро ба шумо дода шудааст, ки асрори Малакути Осмонро бидонед, аммо ба онҳо дода нашудааст. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода хоҳад шуд, ва ӯ фаровонтар хоҳад дошт; аммо ҳар кӣ надорад, ҳатто он чӣ дорад, аз вай гирифта хоҳад шуд. Бинобар ин бо онҳо ба масалҳо сухан мегӯям: зеро менигаранд, вале намебинанд; ва мешунаванд, вале намешунаванд, ва намефаҳманд. Ва дар онҳо нубуввати Ишаъё ба амал меояд, ки мегӯяд: “Бо шунидан хоҳед шунид, ва нахоҳед фаҳмид; ва бо дидан хоҳед дид, ва дарк нахоҳед кард. Зеро дили ин қавм ғафс шудааст, ва гӯшҳои он дар шунидан суст гаштааст, ва чашмони ҳудро бастаанд; мабодо рӯзе бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва бозгарданд, ва Ман онҳоро шифо диҳам.” Аммо чашмони шумо муборак аст, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, ва нашуниданд». Матто 13:10–17.

«Ҳамаи паёмҳое, ки аз солҳои 1840–1844 дода шудаанд, бояд акнун бо қувват баён карда шаванд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд.

Масеҳ гуфт: “Хушо чашмони шумо, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёре аз анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надидаанд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашунидаанд” [Матто 13:16, 17]. Хушо он чашмоне, ки чизҳоеро диданд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд.

«Паём дода шуд. Ва дар такрори он паём ҳеҷ таъхире набояд бошад, зеро аломатҳои замон ба иҷро расида истодаанд; кори анҷомдиҳанда бояд ба анҷом расонда шавад. Кори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом хоҳад ёфт. Ба зудӣ, мувофиқи таъйиноти Худо, паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд табдил хоҳад ёфт. Он гоҳ Дониёл дар насиби худ хоҳад истод, то шаҳодати худро бидиҳад». Manuscript Releases, volume 21, 437.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ў дод, то ба бандагони Худ нишон диҳад он чиро, ки бояд ба зудӣ воқеъ гардад; ва Ў онро ба васитаи фариштаи Худ фиристода, ба бандаи Худ Юҳанно маълум кард; ки ӯ ба каломи Худо, ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳар он чи дид, шаҳодат дод. Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд, ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.